

Arrest

nr. 222 797 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 27 april 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 10 mei 2019.

1.3. Op 17 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 mei 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.(...) S. M. A.(...), bent een Palestijnse burger van Arabische origine. U bent geboren op 27 januari 1991 in Gaza en u bent een soennitische moslim. Uw familie behoort tot de oorspronkelijke bewoners van Gaza. U woonde vanaf uw geboorte tot begin 2016 in Khan Younes bij uw ouders. Daarna ging u aan de hand van vervalste documenten naar Israël waar u gedurende twee jaar illegaal werkte als arbeider. In november 2018 werd u echter opgepakt door de Israëlische autoriteiten en omdat u geen geldige verblijfsdocumenten had werd u vervolgens terug naar Gaza gestuurd via de grenspost Erez. Bij uw aankomst aan de Palestijnse kant werd u door Hamas ondervraagd. Ze hebben u vragen gesteld over de reden waarom u naar Israël ging en of u daar in contact kwam met de Israëlische inlichtingendienst. Na de ondervraging werd u vrijgelaten. Hamasleden vertelden u erbij dat u nog opgeroepen zou worden en dat u zich dan moest komen melden. Op 15 januari 2019 kreeg u een eerste oproepingsbrief van de Interne Veiligheidsdienst van Hamas. Vervolgens meldde u zich in het ondervragingsbureau aan. U kreeg dezelfde vragen gesteld over de redenen en details van uw verblijf in Israël. Ze hebben ook uw gsm gecontroleerd en gekeken naar uw foto's. Hamas wilde zeker zijn dat u geen gevaar vormde voor Gaza. U werd vrijgelaten omdat er geen bewijs tegen u werd gevonden. Later op 8 februari 2019 kreeg u een tweede oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst waarop u zich nogmaals hebt gemeld. U werd nogmaals ondervraagd en vrijgelaten. Een derde oproepingsbrief kreeg u op 28 maart 2019. U hebt zich begeven naar de Interne Veiligheidsdienst waar u opnieuw ondervraagd en daarna vrijgelaten werd. U werd nog een paar keer opgeroepen maar die oproepingsbrieven bent u ondertussen kwijtgeraakt. U vermeldt dat u tijdens de ondervragingen een klap kreeg en geduwd werd. U kon de stresserende situatie niet meer aan en vreesde valselyk beschuldigd te worden door Hamas en bijgevolg een oneerlijke straf te krijgen. Daarom besliste u het land te verlaten.

U regelde zelf uw vertrek en betaalde 7000 dollar om door de grenspost Rafah te vertrekken. U regelde een toelatingsdocument voor Jordanië door zich voor te doen als zieke en een valse Belgische identiteitskaart. Zo verliet u Gaza op 16 april 2019. U nam een vlucht van Caïro naar Jordanië waar u een verdere vlucht nam naar Brussel. In de luchthaven van Brussel hebt u uw Palestijns paspoort vernietigd en daarna uw verzoek om internationale bescherming gedaan op 28 april 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van de eerste pagina van uw Palestijns paspoort, de kopie van uw rijbewijs, de kopieën van drie oproepingsbrieven die u kreeg van Hamas, de kopie van uw familiesamenstelling, de kopie van een aanhoudingsbewijs afgegeven door de Israëlische autoriteiten en de kopie van uw laissez-passer voor Israël.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u valselyk beschuldigd te worden door Hamas van spionage voor Israël.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling, noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat u uw paspoort meteen na uw aankomst in België vernietigd hebt. U verklaarde dat u in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in de luchthaven van Brussel heeft vernietigd (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft weggegooid, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig weggooien/verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de veiligheidsdiensten van Hamas. U haalde aan dat u meermaals opgeroepen en ondervraagd werd door Hamas naar aanleiding van uw verblijf in Israël. U was echter niet in staat om voldoende informatie te bieden over deze voornoemde feiten. Uw verklaringen getuigen van een gebrek aan details en doorleefdheid. U gevraagd om uw problemen met Hamas in detail toe te lichten, haalde u immers een algemeen discours aan. U liet vaagweg vallen dat u ondervraagd werd betreffende uw activiteiten in Gaza en telkens vrijgelaten werd. U zette deze discours verder met een uitgebreide kritiek op Hamas. Toen u hierna gevraagd werd om zich te beperken tot de feiten die zich hebben voorgedaan en de specifieke details daarover, verwees u louter naar de oproepingsbrieven die u reeds hebt neergelegd en antwoordde u kort: "Ik heb toch verteld over de oproepingsbrieven die ik ontvangen heb en jullie hebben de kopieën" (CGVS, p. 12-13).

Verdere bevraging naar verschillende aspecten van de meerdere ondervragingen die u onderging leverde eveneens weinig details op.

Zo verklaarde u op een zeer algemene wijze dat Hamasleden u vroegen naar waar u werkte in Israël, of u daar in contact kwam met de inlichtingendienst en of u door iemand van Israël benaderd werd. Op deze vragen antwoordde u dat u in Israël was louter voor werk (CGVS, p. 13-14).

Over het aantal ondervragingen en oproepingsbrieven die u kreeg zijn uw verklaringen zelfs inconsistent. U verklaarde eerst dat u in totaal vier keer werd ondervraagd, een keer aan de grenspost Erez bij uw terugleiding uit Israël en daarna nog drie keer na iedere oproepingsbrief die u kreeg, namelijk op 15 januari, 8 februari en op 28 maart 2019. Even later voegde u plots aan uw verklaringen toe dat u eigenlijk nog andere oproepingsbrieven van Hamas kreeg en vervolgens ondervraagd werd. U weet niet precies wanneer u die oproepingen kreeg. U vermoedt dat u misschien nog twee keer opgeroepen werd buiten de drie oproepingen waarvan u het bewijs hebt neergelegd. U zou van die andere keren echter geen bewijs meer hebben. U weet immers niet waar die oproepingsbrieven zouden liggen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u die andere keren ondervraagd werd door Hamas, herhaalt u vaagweg dat het elke keer dezelfde was, dat u hen niets te zeggen had (CGVS p. 15). Dergelijke inconsistente en vage verklaringen kunnen niet beschouwd worden als geloofwaardig. Iemand die zijn land verlaat omwille van de ondervragingen die hij onderging waarbij hij ook nog mishandeld werd volgens zijn verklaringen, zou voldoende informatie moeten kunnen bieden daarover of op zijn minst weten hoeveel keer hij precies ondervraagd werd.

Bovendien zou Hamas u telkens hebben vrijgelaten na elke ondervraging. U mocht in die periode zelfs Gaza verlaten via de grenspost die bewaakt werd door Hamas zelf. U gevraagd hoe u erin slaagde om Gaza te verlaten op het moment dat Hamas u in het oog hield antwoordde u dat u niet tegengehouden werd aan de grens omdat er geen arrestatiebevel tegen u was uitgereikt. Het is echter niet logisch dat Hamas u in vier maand tijd zes keer zou hebben ondervraagd en u niet zou hebben tegengehouden aan de grens. U verklaart dat u vreest dat ze u valselijk gaan beschuldigen en zware straffen gaan geven. Uit uw verklaringen komt echter geen enkel element naar voren dat erop wijst dat Hamas van plan zou zijn om u valselijk te beschuldigen. Indien zij dat van plan waren, zouden ze u niet zomaar na elke ondervraging zonder enige voorwaarde vrijlaten. Bovendien zouden ze u in dat geval ook niet zomaar via de grenspost die ze zelf bewaken laten passeren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De kopieën van uw identiteitskaart en van uw rijbewijs steunen uw identiteit en herkomst, gegevens die in casu niet betwist worden. Zoals reeds in het bovenstaande werd gesteld, beschikt het CGVS niet over uw authentieke paspoort omdat u dat zou hebben vernietigd, een gedrag dat op een frappant gebrek aan medewerking duidt in uw hoofde. U hebt slechts een kopie van de eerste pagina daarvan neergelegd, hetgeen niet beschouwd kan worden als een bewijsstuk met voldoende bewijswaarde omdat het een kopie is, bovendien een onvolledige vermits de pagina's waarop stempels en visa zouden staan niet zijn inbegrepen. De kopie van uw familiesamenstelling steunt uw familiesamenstelling waaraan niet getwijfeld wordt. Uw laissez-passer voor Israël en het document betreffende uw terugleiding van Israël naar Gaza steunen uw bewering in Israël te hebben gewoond gedurende twee jaar. Het CGVS betwist uw verblijf in Israël niet. De daaropvolgende bedreigingen door Hamas waarvan u melding maakte zijn echter zeer ongeloofwaardig zoals in het bovenstaande werd gesteld. U legde ook drie oproepingsbrieven neer die u gekregen zou hebben van Hamas. Aan deze documenten kan geen bewijswaarde verleend worden gezien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch

dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Eerst en vooral haalt u zelf geen socio-economische redenen aan om niet te willen terugkeren naar Gaza. Uit uw verklaringen blijkt dat u een huis hebt in Gaza dat eigendom is van uw familie waar uzelf vroeger woonde en waar uw familieleden nog steeds wonen (CGVS, p. 3). Uw vader geniet van een ambtenarenpensioen als voormalige ambtenaar (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen zijn jullie burgers en geen vluchtelingen, een groep die dikwijls tot de hoge socio-economische klasse behoort in Gaza (CGVS, p. 3, p. 11) (landeninformatie nr. 1). U en al uw broers en zussen hebben middelbare studies gedaan (CGVS, p. 9). Na uw studies hebt u zelfs een rijopleiding gevolgd en zo uw rijbewijs behaald in Gaza (CGVS, p. 12). Daarenboven bent u ook in staat om medische zorg te betalen in Gaza. U ging immers naar privé-dokters in geval van ziekte (CGVS, p. 11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-

gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken (EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686.) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten.

Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en wijst hij erop dat het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) primeert op de Grondwet en dat het recht op leven (artikel 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (artikel 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (artikel 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet (artikel 7) absoluut zijn en geen afwijking toelaten (artikel 15, § 2). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem. Hij voegt hieraan toe: "Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect van deze absolute rechten die aan verzoekende partij worden gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar niet ontslaan van deze respectverplichting (EHRM 10 juni, 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze absolute rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Om deze redenen hebben de grondrechten gewaarborgd door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde reikwijdte alsook minstens hetzelfde beschermingsniveau als deze in het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (artt. 52 en 54 van het voormelde Handvest van 7 december.) Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst op Brussels Airport en dus binnen de wettelijke termijn die als diligent wordt voorgeschreven door artikel 50, § 1 van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en onmiddellijk de documenten overmaakte die hij bij zich had. Hij heeft aldus voldaan aan zijn verplichtingen zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij heeft een oprechte inspanning geleverd om de redenen waarom hij meent nood te hebben aan internationale bescherming zo volledig mogelijk te bewijzen. Zo legt hij kopieën van de oproepingsbrieven van Hamas neer. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen inhoudelijke of formele elementen aanhaalt waardoor zij zou kunnen denken dat de kopieën vervalsingen bevatten. Met betrekking tot zijn identiteit legde hij een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort, alsook drie convocaties door Hamas neer. Verzoeker merkt op dat zijn identiteit en nationaliteit alsook zijn familiesamenstelling en zijn tweejarig verblijf in Israël in de bestreden beslissing niet worden betwist. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt uitdrukkelijk aan dat zijn vader voor de Palestijnse overheid (Fatah) heeft gewerkt en een ambtenarenpensioen krijgt, alsook dat Hamas vernieuwd vijandig staat tegenover Fatah na de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen beide partijen begin januari 2019. Verzoeker stelt dat dit tot problemen leidde voor zijn familie en hij verwijst in dit verband naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn asielmotieven. Hij stelt dat het feit dat hij gedurende twee jaar ongestoord in Israël kon verblijven en werken achterdocht bij Hamas heeft gewekt. Hamas verdenkt hem daarom van samenwerking met Israël en dit volstaat volgens verzoeker op zich om als vervolging in de zin van artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet te worden gekwalificeerd. Ten gevolge van deze verdenking werd verzoeker systematisch en herhaaldelijk ondervraagd, waarbij hij hardhandig werd aangepakt (slagen). Verzoeker kon daarom naar eigen zeggen niet langer in Gaza blijven. Verzoeker argumenteert dat de convocaties en vrijlatingen door Hamas niet apart moeten beoordeeld worden, waardoor elke convocatie en vrijlating op zich onvoldoende zwaar doorweegt om van vervolging te kunnen spreken, maar dat het cumulatieve effect van alle convocaties, gewelddadige ondervragingen en vrijlatingen, alsook de context van de regeringsgetrouwe familie in zijn geheel bekeken moet worden en alles samen genomen wel degelijk zwaarwegend genoeg is om van effectieve vervolging te kunnen spreken. Hij voegt hieraan toe: *"In casu betekent dit ook dat verwerende partij uit de sociale welstand van verzoekende partij verkeerdelijk afleidt dat zij niet kan vervolgd worden of niet kan blootstaan aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van de artikel 48/4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Verzoekende partij is geen "undeserving case" door haar sociale welstand integendeel wordt zij zoals hoger besproken als trouw aan Fatah waarmee Hamas gewelddadig brak vijandig beschouwd."* Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet enerzijds kan zeggen dat zijn verklaringen over zijn identiteit en herkomst, over zijn sociale status en gezinssamenstelling en over zijn tweejarig verblijf in Israël niet ter discussie staan, om anderzijds te stellen dat de kopieën van de drie oproepingsbrieven die zijn verklaringen ondersteunen geen bewijswaarde hebben omdat die niet met geloofwaardige verklaringen samengaan. Immers, het Commissariaat-generaal geeft uitdrukkelijk aan dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, waardoor naar mening van verzoeker de neergelegde documenten die deze geloofwaardige verklaringen ondersteunen logischerwijze ook geloofwaardig moeten zijn. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk contradictoir zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Verzoeker betwist nog dat hij inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over het aantal ondervragingen en de oproepingsbrieven die hij kreeg. Hij merkt op dat hij drie convocaties neerlegt en steeds verklaarde verschillende keren te zijn opgeroepen. Zijn verklaringen, bijvoorbeeld het detail over de controle van de GSM, zijn bovendien niet vaag en komen overeen met de informatie die wordt toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return van 23 februari 2018), en zijn daarmee naar het oordeel van verzoeker aannemelijk en geloofwaardig.

De beschrijving van hoe hij werd mishandeld is naar mening van verzoeker evenmin gedetailleerd of niet doorleefd te noemen. Hij merkt in dit verband nog op: *“Verder spreekt verwerende partij op generlei wijze tegen dat de ondervragingen die verzoekende partij in de handen van Hamas onderging gewelddadig verliepen. Haar informatie over de veiligheidssituatie in Gaza (COI Focus, Territoires Palestiniens, - Gaza. Situation sécuritaire, 5 december 2018) dat zij aan het administratief dossier toevoegt rept met geen woord daarover. Daarentegen documenteert verzoekende partij dat onderhandelingen in de handen van Hamas gewelddadig verlopen (zie stuk nr. 3, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, 23 februari 2018, <https://www.refworld.org/docid/5a9908ed4.html>, pp. 18, 19, 20 en 25) terwijl zij geen legitieme of wettelijk verkozen overheid met het monopolie op geweld is (zie stuk nr. 4, Freedom House, Freedom in the World 2018 - Gaza Strip, 15 maart 2018, <https://www.refworld.org/docid/5ab8bd2f10d.html>, p. 1) en nooit verzoekende partij kan aanhouden of ondervragen of tijdelijk van haar vrijheid benemen laat staan daarbij te slaan zonder hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen te plegen waardoor de verklaringen van verzoekende partij aannemelijk zijn en overeenkomen met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek in de zin van artikel 48/6, §4, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 19 80 en dat verzoekende partij documenteert.”* Tot slot betwist verzoeker nog dat hij veilig kan terugkeren. Hij voert aan dat een intern vluchtalternatief niet mogelijk is daar de Gazastroom slechts 360 vierkante kilometer groot is en niemand daardoor veilig en voortdurend uit het zicht van Hamas kan blijven. Zelfs indien er twijfel bestaat over de juiste toedracht van de herhaalde convocaties, gewelddadige ondervragingen en vrijlatingen dan nog dient hem het voordeel van de twijfel worden verleend, aldus verzoeker, die er nogmaals op wijst dat Hamas bij ondervragingen gewelddaden pleegt, waardoor zijn verklaringen aannemelijk moeten worden bevonden.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn volgens verzoeker om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR van 23 februari 2018, een uittreksel uit *“Freedom in the World 2018 – Gaza Strip”* van Freedom House van 15 maart 2018 en een uittreksel uit *“The CIA World Factbook 2017”*.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 31 mei 2019 gevoegd.

2.2.3. Bij aangetekend schrijven van 12 juni 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waarmee hij een repliek beoogt op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorzien echter in de mogelijkheid tot het neerleggen/indienen van een repliek op de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”*

Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Te dezen kan ook verwezen worden naar het Grondwettelijk Hof dat onder meer stelde: *“Artikel 39/60 van de wet van de wet van 15 december 1980 preciseert dat «de partijen en hun advocaat [...] ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling [mogen] voordragen». Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet.”* (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, overweging B.6)

De Raad stelt vast dat de op 12 juni 2019 neergelegde nota in wezen een repliek op de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal en in mindere mate een aanvulling op het verzoekschrift betreft en geen argumenten of elementen bevat die niet reeds in het verzoekschrift konden worden uiteengezet. De aanvullende nota bevat op dit punt aldus geen 'nieuwe elementen' in de zin van voornoemd artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Gelet op artikel 39/76, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet en onverminderd de interpretatie van het Grondwettelijk Hof wordt verzoekers nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dienvolgens uit de debatten geweerd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het weinig overtuigend overkomt dat hij zijn paspoort kort na zijn aankomst in de luchthaven van Brussel zou hebben vernietigd daar het reisdocument voor Palestijnen een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven, maar ook iets zegt over zijn status en zijn verblijf in de Gazastrook, het vermoeden dan ook ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook of een (langdurig) verblijf in een derde land te verhullen, en zelfs indien zou worden aangenomen dat hij inderdaad niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit belangrijk document moedwillig heeft weggegooid, zijn gedrag dan duidt op een flagrant gebrek aan medewerking, wat niet te rijmen valt met de door hem ingeroepen vrees, en wat zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven in het gedrang brengt, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de veiligheidsdiensten van Hamas daar zijn verklaringen getuigen van een gebrek aan details en doorleefdheid, zoals wordt toegelicht, zijn verklaringen over het aantal ondervragingen en oproepingsbrieven die hij kreeg zelfs inconsistent zijn, het niet logisch is dat Hamas hem in vier maand tijd zes keer zou hebben ondervraagd en hem niet zou hebben tegengehouden aan de grens en Hamas hem ook niet na elke ondervraging zomaar zonder enige voorwaarde zou vrijlaten indien zij van plan waren om hem valselijk te beschuldigen, (iii) de door hem neergelegde documenten aan bovenstaande vaststellingen niets kunnen wijzigen daar zijn identiteit en herkomst, zijn familiesamenstelling en zijn verblijf in Israël niet worden betwist, de kopie van de eerste pagina van zijn paspoort niet kan beschouwd worden als een bewijsstuk met voldoende bewijswaarde omdat het een onvolledige kopie is en aan de oproepingsbrieven van Hamas geen bewijswaarde kan worden verleend gezien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (vi) het CGVS meent dat de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hierbij voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt, dat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreizingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, het CGVS niet uitsluit dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert doch hieruit op zich geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid, de feedback die aan Fedasil werd gegeven door verschillende personen die in 2019 vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza niet van die aard is om te besluiten dat men in Caïro of te Rafah blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa, ook de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 mei 2019 (CG nr. 1901173), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet beweert en ook niet aan toont aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze verzoekers verzoek om internationale bescherming heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *“Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal”*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Vooreerst benadrukt de Raad dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld, asielrelaas, plaats(en) van eerder verblijf, reisweg enzovoort én dat hij de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken voorlegt. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad echter niet anders dan vaststellen dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker meent dat hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door artikel 48/6, § 4, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat hij binnen de wettelijke termijn een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en onmiddellijk de documenten overmaakte die hij bij zich had. Zoals blijkt uit wat volgt, werd aan de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 48/6, § 4 echter geenszins voldaan.

2.6.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker enkel aantoont dat hij met Ryanair vanuit Amman, Jordanië naar België is gereisd, doch hij voor het overige niet het minste begin van bewijs voorlegt van zijn beweerde reisweg. Hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij bewijzen, bijvoorbeeld tickets, heeft van zijn reisweg naar België, antwoordde verzoeker aanvankelijk ontwijkend door te stellen dat hij online had geboekt. Wanneer hij erop gewezen werd dat een online geboekt ticket in principe wordt afgedrukt of dat hij het afgedrukt krijgt van de check-in in de luchthaven, stelde hij dat hij zijn ticket heeft vernietigd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4.) Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij ook zijn paspoort meteen na zijn aankomst in Brussel vernietigd heeft. Zijn uitleg hiervoor, namelijk *"Ik wist dat het geen nut meer had en dat het niet belangrijk was"* en *"Volgens wat ik gehoord heb, heeft het paspoort geen enkel nut en ook geen garantie dat u in België mag blijven"* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het reisdocument voor Palestijnen een zeer belangrijk document zodat het geenszins kan overtuigen dat verzoeker dit zomaar zou vernietigen. Het vermoeden rijst dan ook dat verzoeker zijn reisdocument wel degelijk nog in zijn bezit heeft maar het bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft en/of een eventueel (langdurig) verblijf in een derde land te verhullen, dit omdat deze informatie niet overeenstemt met de verklaringen die hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd. Het spreekt voor zich dat een dergelijke handelswijze verzoekers algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondergraaft. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker inderdaad niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, wijst zijn gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het moedwillig weggooien/verscheuren van documenten, en dan nog van een dermate belangrijk document als het paspoort, bovendien niet strookt met de houding van een persoon die stelt te vrezen voor zijn leven en die om die reden een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad benadrukt te dezen dat duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten van primordiaal belang is voor het voeren van een correct onderzoek naar de gegrondheid van de aangehaald vrees. Indien een verzoeker de waarheid spreekt omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht, vormt het paspoort immers een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat verzoeker doelbewust documenten heeft vernietigd dan wel achterhoudt teneinde een grondig onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt een belangrijke indicatie dat hij niet de waarheid vertelt en brengt aldus zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang. Dat verzoeker een kopie voorlegt van de eerste pagina van zijn paspoort doet geen afbreuk aan het voorgaande. Deze pagina zegt immers niets over zijn reisweg en eventueel verblijf in derde landen. De pagina's met in- en uitreisstempels en visa worden door verzoeker niet voorgelegd. De Raad besluit hieruit dat verzoeker zelf meent dat deze pagina's een negatieve invloed zouden kunnen hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Bovendien zijn ook verzoekers verklaringen over zijn beweerde reisweg dermate vaag, weinig concreet, nietszeggend en weinig overtuigend dat hieraan naar het oordeel van de Raad niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo verklaart verzoeker dat hij voor zijn vertrek uit Gaza en zijn reis naar België beroep deed op een 'bureau' en dat hij voor zijn reis meer dan 7000 dollar heeft betaald. Hij kon echter niet de minste nuttige toelichting verstrekken over dit 'bureau'. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker Gaza via de grensovergang te Rafah kon verlaten omdat hij had betaald om door te gaan. Gevraagd aan wie hij had betaald, verklaarde verzoeker: *"Aan een bureau, een onbestaand bureau dat tansik regelde om naar de Egyptische zaal te gaan."*

Wat bedoelt u onbestaand? Ik bedoel privé bureau.” Gevraagd hoe verzoeker dat bureau gevonden had, kwam hij niet verder dan te stellen: *“Ik vond het niet goed want het was niet legaal”*. De vraag werd nogmaals herhaald, waarop verzoeker slechts toevoegde: *“Via mensen die er eerder gebruik van gemaakt hebben.”* Aan verzoeker werd vervolgens gevraagd waar dit bureau ligt, waarop hij op algemene wijze antwoordde: *“In Gaza”*. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd waar in Gaza, diende hij eerst zijn documenten te raadplegen, om vervolgens te stellen: *“in Jella ongeveer. In de Gaza stad zelf.”* Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker niet spontaan kan duiden waar het ‘bureau’ precies gelegen is doch hij dit diende na te kijken op een blad waarop hij verschillende data, sleutelwoorden van zijn asielmotieven enz. had geschreven (en dat hij doorheen het persoonlijk onderhoud overigens nog meerdere malen raadpleegde alvorens te antwoorden op de hem gestelde vragen), zijn geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Ook verzoekers verklaringen over de gang van zaken aan de grensovergang zijn naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin ontdaan. Zo verklaarde verzoeker dat men aan Egyptische kant verplicht was om hem te laten doorgaan omdat hij ‘tansik’ had betaald. Gevraagd hoe het ging aan de Palestijnse kant, antwoordde verzoeker: *“Aan de Palestijnse kant kunnen ze niets meer doen. Alleen maar de mensen in de rij zetten. Ze hebben geen macht daar.”* Deze verklaringen kunnen echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker verklaarde immers dat Hamas de grenspost bewaakte, dat het in die periode heel erg moeilijk was om Gaza via Rafah te verlaten en dat de grens enkel open was voor bepaalde categorieën, namelijk mensen die op bedevaart of op umrah gingen en de zieken. Dat Hamas niet de macht zou hebben gehad om bepaalde personen die Gaza via Rafah wilden verlaten tegen te houden, kan aldus niet in redelijkheid worden aangenomen. Verzoekers beweringen in dit verband zijn des te meer ongeloofwaardig nu hij stelt dat hij door Hamas werd verdacht van spionage voor Israël. Het kan de Raad geenszins overtuigen dat Hamas in de gegeven omstandigheden verzoeker zomaar zou laten passeren via de grenspost die ze zelf bewaken. Ook over het vervolg van zijn reisweg blijft verzoeker erg op de vlakte en verschaft hij zeer weinig details. Gevraagd wat hij deed in Egypte, antwoordde verzoeker slechts: *“Ik deed niets. Ik wachtte op het vliegtuig. Daarna reisde ik verder naar Jordanië. Daar bleef ik 4 dagen en kwam ik daarna naar Brussel.”* Verzoeker beweert dat hij een toelatingsdocument, een ingangsdokument had voor Jordanië. Hij stelt dat hij dit document verkregen heeft van het Al Azdiga bureau in Gaza, een bureau dat gespecialiseerd is in de regio. Het document betrof een ‘verklaring van geen bezwaar’ voor Palestijnen die naar Jordanië gaan. Om dit document te krijgen moest verzoeker een reden geven voor zijn reis naar Jordanië. Hij verklaarde naar eigen zeggen dat hij ziek was en dat hij naar Jordanië ging voor zijn behandeling. Het tart naar het oordeel van de Raad echter alle verbeelding dat men verzoeker zomaar op zijn woord zou geloven en hem zonder enig bewijs van zijn gezondheidstoestand een document zou afleveren waarmee hij naar Jordanië kon reizen. Dit document wordt door verzoeker overigens niet voorgelegd. Over de wijze waarop hij vervolgens vanuit Jordanië naar Brussel kon vliegen, zijn verzoekers verklaringen allerm minst duidelijk en eensluidend. Aanvankelijk verklaarde hij dat de persoon die het ticket voor hem had geregeld hem een document had bezorgd dat aantoonde dat hij een inwoner van België is. Aan verzoeker om verduidelijking gevraagd, of het om een identiteitskaart of een paspoort ging, lichtte hij toe dat het een reiskaart met zijn gegevens op betrof. Gevraagd wanneer hij deze kaart heeft verkregen verklaarde verzoeker in strijd met zijn eerdere verklaringen: *“Mijn oom langs moederszijde kende iemand. Die heeft het voor mij geregeld. Dat kaartje voor België, waar hebt u dat in ontvangst genomen? Het was in orde gebracht door mijn oom toen ik in Gaza was. (...)”* Dat verzoeker geen coherente verklaringen kan afleggen over de wijze waarop hij deze ‘reiskaart’ heeft verkregen, komt zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. Dit klemmt des te meer daar verzoeker ook dit document niet kan voorleggen. Hij zou het blijkens zijn verklaringen vernietigd hebben in het vliegtuig (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop verzoeker beweert de Gazastrook te hebben verlaten, noch aan de door hem voorgehouden reisweg. Ter terechtzitting geconfronteerd met zijn ongeloofwaardige verklaringen in dit verband en gevraagd waarom hij niet rechtsreeks van Caïro naar Brussel is gereisd, kwam verzoeker overigens niet verder dan te stellen dat *“men”* hem dit had aangeraden. Het hoeft geen verder betoog dat ook deze stelling iedere positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.6.2. Daarnaast kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met Hamas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de veiligheidsdiensten van Hamas. U haalde aan dat u meermaals opgeroepen en ondervraagd werd door Hamas naar aanleiding van uw verblijf in Israël. U was echter niet in staat om voldoende informatie te bieden over deze voornoemde feiten.”*

Uw verklaringen getuigen van een gebrek aan details en doorleefdheid. U gevraagd om uw problemen met Hamas in detail toe te lichten, haalde u immers een algemeen discours aan. U liet vaagweg vallen dat u ondervraagd werd betreffende uw activiteiten in Gaza en telkens vrijgelaten werd. U zette deze discours verder met een uitgebreide kritiek op Hamas. Toen u hierna gevraagd werd om zich te beperken tot de feiten die zich hebben voorgedaan en de specifieke details daarover, verwees u louter naar de oproepingsbrieven die u reeds hebt neergelegd en antwoordde u kort: "Ik heb toch verteld over de oproepingsbrieven die ik ontvangen heb en jullie hebben de kopieën" (CGVS, p. 12-13).

Verdere bevraging naar verschillende aspecten van de meerdere ondervragingen die u onderging leverde eveneens weinig details op. Zo verklaarde u op een zeer algemene wijze dat Hamasleden u vroegen naar waar u werkte in Israël, of u daar in contact kwam met de inlichtingendienst en of u door iemand van Israël benaderd werd. Op deze vragen antwoordde u dat u in Israël was louter voor werk (CGVS, p. 13-14).

Over het aantal ondervragingen en oproepingsbrieven die u kreeg zijn uw verklaringen zelfs inconsistent. U verklaarde eerst dat u in totaal vier keer werd ondervraagd, een keer aan de grenspost Erez bij uw terugleiding uit Israël en daarna nog drie keer na iedere oproepingsbrief die u kreeg, namelijk op 15 januari, 8 februari en op 28 maart 2019. Even later voegde u plots aan uw verklaringen toe dat u eigenlijk nog andere oproepingsbrieven van Hamas kreeg en vervolgens ondervraagd werd. U weet niet precies wanneer u die oproepingen kreeg. U vermoedt dat u misschien nog twee keer opgeroepen werd buiten de drie oproepingen waarvan u het bewijs hebt neergelegd. U zou van die andere keren echter geen bewijs meer hebben. U weet immers niet waar die oproepingsbrieven zouden liggen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u die andere keren ondervraagd werd door Hamas, herhaalt u vaagweg dat het elke keer dezelfde was, dat u hen niets te zeggen had (CGVS p. 15). Dergelijke inconsistente en vage verklaringen kunnen niet beschouwd worden als geloofwaardig. Iemand die zijn land verlaat omwille van de ondervragingen die hij onderging waarbij hij ook nog mishandeld werd volgens zijn verklaringen, zou voldoende informatie moeten kunnen bieden daarover of op zijn minst weten hoeveel keer hij precies ondervraagd werd.

Bovendien zou Hamas u telkens hebben vrijgelaten na elke ondervraging. U mocht in die periode zelfs Gaza verlaten via de grenspost die bewaakt werd door Hamas zelf. U gevraagd hoe u erin slaagde om Gaza te verlaten op het moment dat Hamas u in het oog hield antwoordde u dat u niet tegengehouden werd aan de grens omdat er geen arrestatiebevel tegen u was uitgereikt. Het is echter niet logisch dat Hamas u in vier maand tijd zes keer zou hebben ondervraagd en u niet zou hebben tegengehouden aan de grens. U verklaart dat u vreest dat ze u valselijk gaan beschuldigen en zware straffen gaan geven. Uit uw verklaringen komt echter geen enkel element naar voren dat erop wijst dat Hamas van plan zou zijn om u valselijk te beschuldigen. Indien zij dat van plan waren, zouden ze u niet zomaar na elke ondervraging zonder enige voorwaarde vrijlaten. Bovendien zouden ze u in dat geval ook niet zomaar via de grenspost die ze zelf bewaken laten passeren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker argumenteert dat de convocaties en vrijlatingen door Hamas niet apart moeten beoordeeld worden maar dat het cumulatieve effect van alle convocaties, gewelddadige ondervragingen en vrijlatingen, alsook de context van de regeringsgetrouwe familie in zijn geheel bekeken moet worden en alles samen genomen wel degelijk zwaarwegend genoeg is om van effectieve vervolging te kunnen spreken, gaat hij er duidelijk aan voorbij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met Hamas omdat (i) zijn verklaringen getuigen van een gebrek aan details en doorleefdheid, (ii) hij inconsistente verklaringen aflegde over het aantal ondervragingen en oproepingsbrieven en (iii) hij probleemloos via Rafah Gaza heeft kunnen verlaten, wat erop wijst dat hij niet in de specifiek negatieve aandacht van Hamas stond. Dat verzoekers familie trouw is aan Fatah (zowel zijn vader als zijn broer werkten in het verleden voor de Palestijnse Autoriteit), hoeft overigens op zich niet te worden betwist doch kan geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij door Hamas verdacht worden van spionage omwille van zijn verblijf in Israël. De Raad merkt in dit verband volledigheidshalve nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie actueel geen noemenswaardige problemen meer ondervindt omwille van het feit dat zij gelieerd zijn aan Fatah.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat zijn familie problemen kende met Hamas omdat zijn vader en broer voor de Palestijnse Autoriteit werkten. Hij liet in dit verband optekenen: *"In het begin van de incidenten, vond iedereen het ambetant en werd iedereen in elkaar geslagen. Welk jaar? Na de staatsgreep. Ze zijn na 2007 tot nu toe nog steeds aanwezig. Momenteel zijn ze minder gewelddadig geworden."* Aan verzoeker gevraagd of zijn familie actuele problemen heeft, verwees hij naar een incident in 2014 waarbij het huis werd beschoten nadat een politieauto van Hamas werd getroffen tijdens betogingen. Volgens verzoeker werd de schuld hiervan door Hamas bij zijn familie gelegd. Er werden blijkens zijn verklaringen echter nog meer huizen beschoten. Na het incident ging de familie gewoon terug naar huis, wat naar het oordeel van de Raad de dreiging die op dat ogenblik uitging van Hamas in ernstige mate relativeert. Aan verzoeker gevraagd of zijn familie nog wordt lastiggevallen door Hamas, antwoordde hij: *"Hoe lastig? We werden uitgesloten. Ik bedoel volgens hen zijn we niet goed. Omdat we niet met hen zijn. Doen ze uw familie iets aan momenteel? Nu niet. Maar we vermijden hen."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Mede gelet op deze verklaringen, slaagt verzoeker er aldus niet in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift lijkt te suggereren dat hij wel degelijk wordt geviséerd door Hamas omdat hij deel uitmaakt van een 'regeringsgetrouwe' familie.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook het louter verwijzen naar de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift, waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat controle van de GSM een beproefde methode is aan beide zijden van de grens en dat ondervragingen door Hamas gewelddadig verlopen, kan niet volstaan om aan te tonen dat ook verzoekers verklaringen op enige waarheid zouden berusten en aldus aannemelijk en geloofwaardig zijn, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, is ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza *in casu* niet dienstig.

De kopieën van de oproepingsbrieven van Hamas – verzoeker verklaart dat hij één convocatie in origineel in zijn bezit heeft (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) – kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen inhoudelijke of formele elementen aanhaalt waardoor zij zou kunnen denken dat de kopieën vervalsingen bevatten, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat aan kopieën geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat dergelijke stukken door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Bovendien kunnen dergelijke handgeschreven documenten door eender wie zijn opgesteld waardoor deze geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Het moet, gelet op de machtsovername in Gaza door Hamas in 2007, overigens uiterst bevreemdend worden geacht dat alle convocaties een logo van de Palestijnse Staat en niet van Hamas dragen. Deze vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om aan de voorgelegde convocaties iedere bewijswaarde te ontfemen. Waar verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet enerzijds kan zeggen dat zijn verklaringen over zijn identiteit en herkomst, over zijn sociale status en gezinssamenstelling en over zijn tweejarig verblijf in Israël niet ter discussie staan, om anderzijds te stellen dat de kopieën van de drie oproepingsbrieven die zijn verklaringen ondersteunen geen bewijswaarde hebben omdat die niet met geloofwaardige verklaringen samengaan, dat het Commissariaat-generaal immers uitdrukkelijk aangeeft dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn waardoor de neergelegde documenten die deze geloofwaardige verklaringen ondersteunen logischerwijze ook geloofwaardig moeten zijn, raakt zijn betoog kant noch wal. Het gegeven dat verzoeker over bepaalde facetten geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, doet immers geen enkele afbreuk aan de vaststellingen dat (1) zijn verklaringen over de door hem ondergane vervolgingsfeiten, ter staving waarvan hij de convocaties neerlegt, niet geloofwaardig zijn en (2) de convocaties zoals blijkt uit het voorgaande geen objectieve bewijswaarde hebben. Zoals blijkt uit wat volgt, rijzen overigens ernstige twijfels bij verzoekers recente herkomst uit de Gazastrook, minstens bij zijn beweerde verblijf in Gaza voor zijn komst naar België.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.6.3. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker geenszins tegemoet komt aan de bewijslast en de medewerkingsplicht die in beginsel bij hem berusten. Dit neemt echter niet weg dat naar mening van de Raad *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende onderzoek werd verricht naar verzoekers identiteit en afkomst.

Onder punt 2.6.1. werd reeds besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop verzoeker beweert in april 2019 de Gazastrook te hebben verlaten.

Voorts is de Raad van oordeel dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over hoe hij in 2016 vanuit Gaza naar Israël kon gaan. Verzoeker is om te beginnen niet eenduidig of hij zijn paspoort, dat werd afgeleverd op 6 december 2015, gebruikt heeft toen hij naar Israël ging: *"Iedereen moet een eigen paspoort hebben. Het was belangrijk. Ook bij mijn reis naar Israël moest ik een paspoort voorleggen om een reden te staven dat ik verder zou reizen door Israël. U hebt uw paspoort dus gebruikt toen u naar Israël ging? Wacht. Nee ik heb het niet gebruikt. Ik heb mijn vergunning aanvraag gedaan via een burgerlijk bureau dat speciaal was om vergunning te geven aan mensen die naar Israël zouden gaan. Daarom moest ik ook in bezit zijn van een paspoort."* Over de aanvraag van deze vergunning verklaarde verzoeker: *"Ik moest voor het bureau een kopie van mijn paspoort, ID voorleggen. Een vergunning voor een dag te hebben voor Israël om verder naar Jordanië te gaan werken. Ik moest ook dat document van geen bezwaar voor Jordanië tonen om het bureau van Israëlische burgerlijke zaken in orde te brengen."* Verzoeker verklaarde dat het niet gemakkelijk was voor iemand van zijn leeftijd om een dergelijk document van geen bezwaar te krijgen. Hij beweert dat iemand van zijn familie een dergelijk document had, dat hij een kopie van dit document heeft voorgelegd en dat hij op basis van dit vals document een vergunning van Israël heeft gekregen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). De Raad acht het echter volstrekt ongeloofwaardig dat de Israëlische autoriteiten, die zoals blijkt uit verzoekers verklaringen zijn identiteit grondig hebben gecontroleerd, aan verzoeker op basis van een document dat hem niet toebehoort een *laissez-passer* zouden hebben afgeleverd om via Israël naar Jordanië te reizen. Uit de vermeldingen op de *laissez-passer* blijkt overigens dat er met dit document enkel mag gereisd worden via de Ben Gurion luchthaven (*"Only if exited through Ben Gurion Airport. Authorized to return through Ben Gurion Airport"*), wat niet te rijmen valt met verzoekers verklaring dat hij een vergunning heeft aangevraagd om te reizen *"via de brug die Jordanië met Israël bindt"* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Aan de *laissez-passer*, waarvan verzoeker overigens slechts een kopie neerlegt, kan derhalve evenmin enige bewijswaarde worden toegedicht.

De Raad is daarnaast van oordeel dat op basis van de gestelde vragen over de Gazastrook en de door verzoeker gegeven antwoorden niet kan besloten worden dat hij zijn (recente) afkomst uit Gaza, minstens zijn verblijf in Gaza voor zijn komst naar België, afdoende aantoonde. Immers, er werden tijdens de herkomstcheck door de *protection officer* geen diepgaande vragen gesteld en verzoekers antwoorden zijn oppervlakkig en missen de details die kunnen worden verwacht van een persoon die nagenoeg zijn hele leven in de Gazastrook heeft gewoond. Zo verklaarde verzoeker op de vraag wat hij op een gewone dag deed voor hij naar Israël ging weinig overtuigend: *"Niets. Er was daar niets. Geen werk. Dus bleef ik thuis. Het is miserie."* Verzoeker kon evenmin televisiezoekers opnoemen. Hij verklaarde zijn onwetendheid, stellende dat hij niet van televisie houdt, dat hij meestal keek naar NBC die Turkse series uitzendt en naar Filistin, het kanaal van de Palestijnse Autoriteit. Gevraagd waar hij naar toe zou gaan als hij met een vriend iets wil gaan drinken in Gaza, kwam hij niet verder dan op algemene wijze te stellen: *"De enige plaats was de zee"*. Verzoeker kon echter geen cafés noemen, naar eigen zeggen omdat hij nooit binnen is gegaan omdat hij niet rookte. Het spreekt voor zich dat ook dergelijke verklaringen geenszins kunnen overtuigen. Verzoeker werd verder summier bevraagd, onder meer over de ziekenhuizen in Gaza, over de vluchtelingenkampen in Gaza en over de steden/buurtten in Khan Younes. Het administratief dossier bevat echter niet de minste informatie waaruit kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarachtigheid van verzoekers verklaringen heeft geverifieerd. Dienvolgens wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld om na te gaan of verzoekers (uitermate beperkte) verklaringen over de Gazastrook correct zijn. Doorslaggevend is echter de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de veiligheidssituatie in Gaza in de eerste maanden van 2019, in welke periode hij nochtans beweert in de Gazastrook te hebben verbleven.

Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *"Hoe was de veiligheidssituatie in Gaza bij uw vertrek? Natuurlijk is het slecht. Voor de verre en de nabije toekomst ook. Er is risico dat er op elk moment oorlog daar uitbreekt. Ik heb hier gehoord dat er gevochten werd. Er wordt gezegd dat iedereen in Gaza daar op zijn overlijdensdatum wacht. Hoe was het toen u daar was? Het was niet oké. Het was schommeling. Een moment goed, andere niet. Geef me maar voorbeelden van recente incidenten die plaatsvonden toen u er nog was, zoals belangrijke gebeurtenissen of veiligheidsincidenten. Ik ben daar niet lang gebleven na mijn terugkeer van Israël. Het was amper 4 maanden. Ik heb gezegd dat ik thuis bleef. Hebt u al gehoord van protesten in Gaza? Wat weet u erover? Ja. Zo hoor ik op vrijdagen. U was in Gaza in een periode toen er heel wat aan het gebeuren was. Kan u me een incident vertellen om zo te bewijzen dat u toen daar verbleef? Ik heb toch gezegd dat er betoogd werd. Meer specifiek aan de grens op vrijdagen. Niets anders? Nee. Die betogingen werden georganiseerd op vrijdagen aan de grens. Ik heb wel gehoord dat er af en toe geschoten werd en mensen gewond geraakten. Ambulance ging ter plaatse."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Het is de Raad volstrekt onduidelijk waarom de *protection officer* genoeg neemt met dergelijke verklaringen. Dit klemmt des te meer daar uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 31 mei 2019, die werd toegevoegd aan de verweernota, onder meer blijkt dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die op 25 maart 2019 vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israelische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Tientallen personen werden gedwongen hun huizen te evacueren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en het Palestijnse Rode Kruis werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Het moet volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat het verzoeker, die beweert in de Gazastrook te hebben verbleven van november 2018 tot april 2019, zou zijn ontgaan dat Gaza in maart 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend. Dat hij na zijn terugkeer uit Israël altijd thuis bleef (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11), kan zijn klaarblijkelijke onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoeker een terugkeer naar de Gazastrook in november 2018 geenszins aannemelijk maakt.

Verzoeker legt overigens geen documenten voor die zijn (recente) afkomst uit Gaza afdoende aantonen. De kopie van de eerste pagina van zijn paspoort zegt niets over zijn regio/land van verblijf. Hetzelfde geldt voor het attest van familiesamenstelling. Uit de kopie van het aanhoudingsbewijs afgeleverd door de Israëlische autoriteiten kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoeker vervolgens naar de Gazastrook is gegaan, zoals hij beweert. De Raad herhaalt in dit verband dat, het voorgaande indachtig, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in de Gazastrook van november 2018 tot april 2019. De *laisser-passer* werd hoger reeds besproken. Uit het loutere feit dat aan verzoeker in 2014 een identiteitskaart werd afgeleverd, kan evenmin worden afgeleid dat hij in de jaren voordien én daarna daadwerkelijk in de Gazastrook heeft verbleven. Tot slot bevat het administratief dossier nog een kopie van verzoekers rijbewijs, die echter totaal onleesbaar is en derhalve door de Raad niet in zijn beoordeling kan worden betrokken.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 mei 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER